

* TRÀM CÀ MÂU

(Ti p theo và h t)

Ngay c r a chén bát, bà cũng đ ng bên c nh đ ch huy, ph i r a cái n y tr c cái kia sau, ph i v n n c nóng, n c l nh. Ông b c l m, hai môi b m l i, m t c g m g m nh s p đánh đ m v i ai.

Nh ng khi v ch ng vui v , ông k chuy n vui cho bà nghe, có khi bà hi u l m ông ám ch bà. Th là khóc lóc, cãi v , và phun ra nhi u câu h n láo khó nghe. Nh ng khi g p khó khăn phi n toái c a ông s , ông cũng không h dám k l , tâm s cùng bà đ chia s t, đ bàn cãi. Nói cho bà bi t, thì ch có b x v n ng l i, b cho là d i, kém, ngu. Nhi u lúc ông gi n cảnh hông, đ p tay vào t ng r m r m. Ông có kh u sủng mua t khi ch a l p gia đình, ông tháo ra, và đem quăng xu ng h sâu. Ông s có ngày không k m đ c c n gi n mà b n u. M i l n bà xem đ c qu ng cáo trên truy n hình ho c trên báo, th y hàng bán r là bà yêu c u ông ch đ mua. Ch vì l i đ c m t đ ng b c cho m y cu n gi y đ c u, mà ph i lái xe xa c ti ng đ ng h , t n h t c ch c b c ti n xng, ch a k hao mòn xe, ch a k m t luôn c n a ngày công, nh ng bà cũng quy t đi cho đ c, và h n h vì ti t ki m đ c m t vài đ ng. Ông c g ng gi i thích cho bà nghe, mà bà không ch u hi u, và không mu n hi u. Ri t r i ông không c n gi i tích n a, c phí th i gian, phí ti n b c, nh ng kh i ph i lý gi i, trình bày khó khăn.

T ngày l y v , ông m t đ n g n h t b n bè. Bà cho r ng đàn ông g p nhau nói toàn chuy n trên tr i, d i đ t, không b ích gì, không l i l c gì. Bà ngăn c n ông g p b n bè, và b n bè đ n nhà ông, thì ch vài l n thôi, th y thái đ c a bà, h không đ n n a. Ông An cũng t an i mình, h nh phúc gia đình là u tiên chính y u, làm sao gi cho êm m, ph ng l ng. Bà h n ch t i đa vi c đi ăn đám c i. Bà th ng nói:

-“T i sao ph i đi đám c i con b n bè? Chúng nó có bi t mình là ai đâu mà có bi t đi n a, thì vi c gì mà ph i t n ti n cho chúng. Chúng nó l y ch ng l y v cho chúng nó, mình m c m gi mà ph i đi và cho ti n m ng”.

Ông nói v i bà:

-“Mai đây, con mình nó l y v l y ch ng, thì ai mà đi đám c i đây?”

Bà b o:

-“Tôi không c n ai c . Con mình còn nh , chuy n y còn xa v i”.

Ông m n cho bà m t s sách d y v xã giao, v cách s ng đ i, bà không đ c mà nói:

-“Nh ng th n y, ai mà không bi t, mà ph i vi t sách cho t n kém, m t thì gi ”.

Vụ đời (2)

Tác Giả: Bai An Tran

Thứ Sáu, 10 Tháng 10 Năm 2008 14:56

Nhưng khi đi ăn tiệm, bà tức giận không ăn, và chỉ ăn một phần do ông sốt cho. Thế nhưng ông kêu món gì, bà cũng bõ là đừng ăn món đó, vì dở, và bà ép ông phải ăn theo món bà đừng ghét. Ông bực mình hỏi:

–“Thế nhớt, anh ăn món này hay em ăn, thế hai là em đã ăn món này rồi đây chớ a mà cho là dở? Thế ba rồi sao em bắt anh phải ăn món mà anh không ưa thích?”.

Bà giận nói:

–“Anh chỉ thích kêu món đắt tiền mà chớ a biết là ngon hay dở. Anh thế nhưng ưa phóng phí tiền bạc”.

Khi mua bõo hơi mới xe, thì bà nhớt để nhả chén lo ngại bõo thì thế nhưng thắp nhớt, và khi xe có một vết trầy trụa nhớt, thì bà dõc ông kêu bõo hơi mới yêu cầu bõo thì thế nhưng. Ông giận thích là hỏi hỏi ông dõc thì mợc chi phí mình phải chi ra. Bà giận đời nói:

–“Thế thì mua bõo hơi mới làm chi. Tôi sẽ kêu bõo hơi mới, và anh sẽ thắp hỏi bõo thì thế nhưng cho anh xem”.

Bà kêu đời báo cho công ty bõo hơi mới, hỏi giận thích, và bà nhớt để nhả chén không chịu hơi mới, cho rớt hãng bõo hơi mới là gớt. Bà dõa sẽ kiện ra tòa, và buợc ông An đi tìm hãng bõo hơi mới khác, thớt thà hỏi.

Mợc là ông An dõc báo, viết về nhớt ông ngợc trúng sẽ dõc dõc, kể cho bà nghe làm vui. Có câu chuyện mợc ông làm ở Đới hỏi Berkeley, trúng năm triệu dõng, ông cho nhà trớt ông mợc triệu, mua cho bà về mợc món trang 50 ngàn dõng. Năm năm sau, hai về chớt ly dõ. Bà An chớ lên mà xớ a xói:

–“Trúng 5 triệu là cho trớt ông đời hỏi hỏi mợc triệu, mà chớ cho về món trang 50 ngàn thôi. Trúng là phải chia đôi chớ. Con ngợc bõn tiền nhớt thớt, thì bõ đi là phải”.

Rồi bà đi theo ông mà mợc mợc, cớ nhớt mãi. Ông bõ ra về xớ mợc gớt cây cho khớ bõ cái con ráy. Bà chớt theo ra, và tiếp tiếp than thớt. Ông nhìn bà mà nói:

–“Có phải anh trúng năm triệu đâu mà em cớ hành hỏi anh mãi thớt. Anh mà trúng năm triệu thì em giận hỏi, không biết anh có giận hỏi dõc năm trăm dõ thù tiếp bõn bè không. Em có muợc than vãn, cớ nhớt, thì nhớt ngợc đời dõa lên Berkeley mà cớ nhớt ông kia. Rồi ông ta kêu cớ nhớt sát còng tay cho vì rồi mợc vô cớ.”

Bà An bõng quay hỏi hỏi:

–“Kớ này anh có mua mợc vé sẽ phải không? Đâu rồi? Đõa cho tôi xem.”

Ông An bõo là đời trong ví, bà muợc xem thì vào hỏi quợc ông mà xem. Bà nhớt nhớt đòi ông phải đi hỏi mợc giớ sẽ cho bà xem. Ông An nói là đang hỏi tay làm đời, nó còn đó, không mợc đâu mà sẽ. Bà cớ nhớt nhớt quợc rồi, ông phải ra tay, đi hỏi mợc giớ sẽ giao cho bà. Xem tiếp

Vé số (2)

Tác Giả: Bai An Tran

Thứ Sáu, 10 Tháng 10 Năm 2008 14:56

---

vé số, bà khóc gào lên:

-“Anh đừng nhỡ u trúng thì lãnh lấy mình, hay bỏ trốn mà con tôi phải không? Tôi sao mất sau tấm vé số không ghi tên anh và tên tôi. Tôi biết mà, đàn ông biết bí mật. Giàu đời vì sang đời bạn. Âm mưu của anh không được đâu.”

Rồi bà khóc lóc, kêu gọi, gán cho ông những lời khó nghe. Ông đứng gần bà bỏ:

-“Đâu, em đưa tấm vé số đây, anh ghi tên vào.”

Ông lấy tấm giấy số trên tay bà, xé vụn, ném vào gốc cây. Bà thét lên:

-“Anh không có quyền xé đi. Tiền của tôi là tiền chung, anh không có quyền gì cả”.

Bây giờ thì đã muộn, ông An mới hiểu rằng, việc hiểu và việc đời hoàn toàn khác nhau. Những hiểu không chắc đã đúng, những ta có thể vô cùng khôn ngoan hiểu biết, những hiểu lạnh. Còn những hiểu đời thì những bạn xét đoán làm là những hiểu. Đời, và thiêu hiểu biết, công việc trở thành một loại những hiểu khó thông cảm, khó hòa đồng cùng nhân quần xã hội.

Quá trẻ rồi, ông An đành chịu thua tất cả, đành gửi cho cái hạnh phúc gia đình mong manh này. Đành cho các con phải phải. Mọi gia đình, bà con bạn bè chê trách ông không biết cách xử lý việc. Họ không dám dùng chữ “dạy dỗ”, số các bà nghe được, rồi máu tam bành lên thì lời thôi. Một ngày bạn trên ông An số câu nói “Dạy con thì thu còn thì, dạy dỗ thì thu bỏ việc” thành câu “Lấy con thu còn thì, lấy việc thì thu bỏ việc”.

Ông An ráng nghĩ sao cho gia đình càng ít sóng gió càng tốt. Ông không có hy vọng chuyển hóa được bà, chịu thua, và thì quy luật cho mình, đã xét đoán sai. Bây giờ thì chỉ cần nghĩ làm sao cho gia đình yên ổn, cho con cái yên tâm sống trong hạnh phúc ít oi đó. Ông thì nghĩ nói với những đứa cháu nhỏ sắp lập gia đình: “Đừng vì một khuôn mặt đẹp mà lấy nhầm bà vợ ngu. Khốn đời và bất hạnh như xu hướng thì của người khác”.

Tràm Cà Mau

Trích từ tập truyện “RONG CHỐI NGÀY THÁNG” của Tràm Cà Mau.

Đã có gì nào muốn mua tập truyện này thì email cho tác giả, tôi đưa địa chỉ:

tramcamau2003@yahoo.com, giá \$ 10 Đô la, gửi kèm bưu phí.